

Duchovní obnova Hnutí Modlitby matek – Kroměříž 2.10.-4.10.2020

8. Den přípravy – úterý 29.9.2020

1. meditace - Temnoty hříchu

Po učinění svého Obětování se Milosrdné Láске, byla sv. Terezie naplněna útěchou. Popisuje své pocity: „Od tohoto šťastného dne ze mi zdá, že mě tato Láska proniká a obklopuje, že mě neustále Milosrdná Láska obnovuje.....Ach! Jak sladká je tato cesta Lásky!“

Opravdu rok, ve kterém učinila své obětování se stal skutečně „rokem milosrdenství.“

Můžeme to tak nazvat nejen proto, že nabídla sebe sama Milosrdné Láске a zakusila její mocné účinky, ale také protože strávila celý rok psaním první části své autobiografie (nazvané Spis „A“). Tato práce, kterou začala z poslušnosti ke své představené, Matce Anežce, jí pomohla vidět mnohem jasněji, než předtím Boží něžné milosti, které osvěcovaly celý její život. Ve skutečnosti jí to naplnilo důvěrou v Boží láskou k sobě, takže uzavřela tento spis následovně: „Jak skončí příběh o malé bílé květině?.....Nevím, ale jsem si jistá, že Boží milosrdenství jí bude vždy doprovázet.“

My víme, jak Tereziin příběh skutečně skončil. Od Velkého Pátku 1896 až do své smrti 30. září 1897, byla ponořena do temnoty. Nicméně, její důvěra v Boží milosrdenství v této době a Boží věrnost k ní se stala potvrzením její Malé Cesty. Nyní prozkoumáme roli, kterou temnota hraje v naplnění.

Lidé často mají jednu obtíž s přijetím Malé Cesty v tom, že Terezie nebyla žádným velkým hříšníkem. Například říkají, „Jak se já mohu srovnávat s řeholnicí, která zemřela ve věku 24 let a jejíž zpovědník slavnostně prohlásil, že se nikdy nedopustila smrtelného hříchu? Jistě, popisuje sebe samu jako plnou slabostí, nedokonalostí a chyb, ale zdá se, že nezahrnují úmyslné odpustitelné hříchy a určitě ne smrtelné hříchy. Takže nemohla skutečně chápat temnotu hříchů. Nemohu se s ní srovnávat.“

Něco pravdy na této námitce jistě je. Ačkoliv se Terezie jistě cítila *schopná dopustit* těžkého hříchu, věřila, že jí Boží milosrdenství od toho uchránilo. Také by člověk mohl snadno dojít k závěru, že i její lehké hříchy nebyly svobodné. Například, poslechněme si některé z jejich hříchů, díky kterým se považovala za „slabost samotnou“. Zahrnují netrpělivost se sestrou, promeškaná příležitost vykonat obět, nechuť k léčivým nápojům, vnitřní hnutí a o zajímavé zboží v obchodech. To jistě nejsou druhy hříchů, které by většinu lidí odrazovaly!

Průměrný křesťan v této době bojuje s náklonostmi, úmyslnými lehkými hříchy a dokonce někdy i s těžkými hříchy. Tyto druhy hříšníků, vidí sebe sama, jak často uklouznou, jsou často odrazováni a upadají do zoufalství. Tito lidé tzv. běžní hříšníci často upadají do pokušení pochybovat o tom, že Bůh je něžně miluje a to jsou ještě ti šťastní. To jsou ti hříšníci, kteří alespoň uznávají své hříchy. Ale pak je zde velká skupina hříšníků, kteří těžko u sebe vidí nějaký hřích. A kvůli této slepotě ke svým vlastním hříchům, taková lidé mnohem více než jiní říkají o sv. Terezií, „Já jí nerozumím.“

V souvislosti s touto druhou kategorií hříšníků, je vážnější způsob temnoty „slepota k vlastním hříchům“, kterou se budeme zabývat zítra. Pro dnešek se však podívejme na ty, kteří se cítí, že se nemohou srovnávat s Terezií nebo jejím učením, protože ve skutečnosti bojují s náklonostmi k lehkým hříchům a někdy možná i k těžkým.

Díky Bohu, Terezie předpokládala tyto těžkosti. Učinila tak na konci své autobiografie slovy, které jsme četli 10 den a které stojí za to zopakovat:

Ano, cítím to takto, i kdybych měla na svědomí všechny hříchy, které mohou být spáchané, šla bych se srdcem zkroušeným lítostí a vrhla se do Ježíšovy náruče, protože vím, jak mnoho miluje ztracené dítě, které se k Němu navrácí.

„Všechny hřích, které mohou být spáchány“. Přemýšlejte o tom: To je mnoho hříchů. Zahrnuje moje i tvoje hříchy. Ale také ukazuje její úmysl mnohem zřetelněji, jak Terezie pokračuje, „To není proto, že Bůh ve svém očekávaném Milosrdenství uchránil mou duši od smrtelného hříchu, abych k Němu přišla s důvěrou a láskou.“ Tímto její deník končí. Nemoc, která stála mladou řeholnici život jí oslabila natolik, že nebyla schopna dále psát. Ale tato poslední slova jsou nesmírně vypovídající. Terezie nám říká: „Ano! Bůh mě uchránil od smrtelného hříchu, ale to není důvod, že cítím takovou jistotu, že k němu půjdu. I kdybych byla největším hříšníkem na světě, stále bych šla k němu se zkroušeným srdcem a přijala jeho milosrdenství! *A tak bys měl i Ty.*“

Terezie tak silně chtěla sdělit tuto myšlenku ohledně Božího velkého milosrdenství, dokonce i když už neměla sílu psát, tak prosila Matku Anežku, aby dokončila tuto myšlenku za ní. Ve skutečnosti několikrát naléhala na svou nadřízenou slovy jako jsou tato:

Někdo by si mohl myslet, že jsem nehřešila proto, že jsem měla velkou důvěru v Boha. Skutečně, řekněte jim Matko, že kdybych spáchala všechny možné zločiny, měla bych vždy tu samou důvěru. Cítím, že toto celé množství urážek by byla jako kapka vody hozena do hořící pece. Pak budete vyprávět příběh o obráceném hříšníkově, který zemřel z lásky.

V odpovědi na Tereziinu žádost, je zde to, co Matka Anežka dodala do tohoto spisu, dodatek, který uzavírá „příběh o obráceném hříšníkově, který zemřel z lásky“:

Ne, není nikdo, kdo by mě mohl vyděsit. Neboť vím velmi dobře čemu věřit ohledně Jeho Milosrdenství a jeho Lásky. Víím, že toto celé množství hříchů by bylo ztraceno mrknutím oka, jako kapka vody hozená do hořící pece. V životech pouštních otců se vypráví, jak jeden z nich obrátil veřejnou hříšnici, jejíž zlé skutky byly skandální po celé zemi. Dotčena milostí tato hříšná žena následovala Světce na poušť, aby konala náročné pokání. První noc cesty, než dosáhli místa, kam se měla uchýlit, síla její lásky a lítosti zlomila pouto, které jí pojilo se zemí a v tu chvíli Svatý muž spatřil její duši nesenou anděly k Božím prsou. To je jasné zobrazení toho, co chci říci, ale skutečnost sama o sobě je daleko za možnostmi slov, které by to byly schopny vyjádřit.

Nyní necháme tato poslední slova Tereziiny autobiografie, jako poslední slova dnešní meditace. Ať nám ukážou ve světle Boží Milosrdné Lásky temnotu hříchu (litovaného hříchu), který nepatří mezi ty nejtemnější skutečnosti.

Modlitba

Přijď Duchu Svatý, ohni milosrdenství. Nech světlo Boží Milosrdné Lásky prozářit temnotu mého hříchu.

2. meditace - Slepota hříchu

Žít Malou Cestu vyžaduje, abychom uznali vlastní malost. Problémem je, že mnoho z nás to nevidí. Jak to vyjádřila sv. Terezie, „Musíme být pokorní a uznat naši nicotu *a to je to, co mnozí z nás nejsou*

ochotni udělat.“ To je jistě pravda. Je jistě mnoho lidí, kteří jsou neschopni „*být pokorní*“ a poznat svou „nicotnost.“ Ale dnes věřím, že největším problémem je, že mnoho lidí to *prostě nevidí*. Neuvědomují si, že jsou hříšníci. Jsou duchovně slepí.

Chtěl bych vám to vysvětlit: Jsem kněz. Naslouchám kajícím při svátosti smíření. A řekněme, že je hodně lidí kolem, kteří jsou extrémně duchovně slepí. Skoro by jste byli ochotni uvěřit, že byli počati bez poskvrny dědičného hříchu jako Maria. Například lidé, kteří celá léta nebyli u svátosti smíření hovoří nějak takto, „Podívejte se Otče, já jsem dobrý člověk. Nemám žádné hříchy.“

Zde jsou dva problémy. Prvním je, že nemají pravdu. Mají určité hříchy a mají jich hodně. Bible říká, že dokonce i spravedlivý člověk sedmkrát za den zhřeší (Příslaví 24/16). Druhým problémem je, že si příliš mnoho lidí jednoduše myslí, že stačí být „*dobrym člověkem*.“ Dobře, ale to nestačí! Ježíš nechce jen „dobré lidi“ – on chce *svaté*. Chce nás *zapálit ohněm* své lásky a nespokojí se s ničím menším. Například mi přichází na mysl dojemná Pánova slova z Lukášova evangelia: „Přišel jsem, abych vrhnul oheň na svět a jak si přeji, aby už vzplanul!“ (12/49). Nemohu si pomoci, ale myslím na jeho děsivá slova z knihy Zjevení: „Protože jsi vlažný a nejsi ani horký, ani studený, vyplivnu tě ze svých úst“ (3/16).

Dobře, takže slepota k hříchu je velký problém dnešních lidí. A proč je to problém? Rád bych to vyjádřil takto: Evangelium není skutečně nic nového, pokud necítíme, že ho vlastně potřebujeme. Tím míním, proč bych měl být nadšený Boží bezbřehou milostí pro hříšníky, jestliže nevěříme, že skutečně hříšníky jsme? Proč se starat o milosrdenství pokud necítíme, že ho potřebujeme? Proč jít ke svátosti smíření, když jsme neudělali nic špatného? Dobře, ale my jsme udělali něco špatného – a opět, nejen jednou, ale mnohokrát. Tím míním, že všichni jsme hříšníci (Řím 3/23; 1 Jn 1/8-10) a všichni zoufale potřebujeme Boží milosrdenství.

Nyní, v této chvíli mnoho z nás nadšeně souhlasí, „To je pravda! Všichni jsme hříšníci!“ Ve skutečnosti si dokonce sami gratulujeme: Ach, Díky Bohu, že nejsem jako ti duchovně slepí lidé. Jasně poznávám své hříchy.“ Ale skutečně? Duchovní slepota se rozšířila dokonce i k těm, kteří uznávají, že jsou hříšníci. Uvažte tohle: Ježíš jednou řekl sestře Faustíně – Svaté Faustíně, - „Kdybych ti zjevil veškerou tvou ubohost, ve které jsi, zemřela bys hrůzou.“ Tedy váhám nanést tuto citaci, protože nechci, aby malé duše ubíjely samy sebe a upadly do beznaděje. Avšak je zde hluboce důležitá pravda a pokud jí nepochopíme, budeme mít velké potíže žít Malou Cestu.

Nechte mě to vysvětlit: Už jste někdy uvažovali proč velcí svatí mluví o sobě jako o největších hříšnicích? Zdá se, že to nedává smysl? Tak, co oni vidí, co my nevidíme? Například, kromě toho čím jsme se zabývali v 7 dní, proč je sv. Terezie „největší sveticí moderní doby“, když vidí sebe jako malou duši? Dobře, jestliže můžeme objasnit tajemství její malosti, pak také objevíme tajemství její svatosti. Výborně, zde je to tajemství: *Terezie si uvědomovala, že nemůže s Bohem soutěžit*. Pojdme si to vysvětlit.

Bůh chce, abychom ho milovali, jako on miluje nás. Ve skutečnosti nám dokonce přikazuje „budte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec“ (Mt 5/48). A jak jsem zmínil dříve chce, abychom *hořeli* láskou. Svatá Terezie to všechno znala a snažila se dokonale naplňovat přikázání lásky – ale nemohla. Poznala, že nemůže soutěžit s Boží láskou. Jak to sama vyjádřila, když srovnala Boží lásku k ní, s tou svou k němu „není víc, než kapka rosy ztracená v oceánu!“ A čím hlouběji vstupovala do tajemství Boží lásky k ní, tím více si uvědomovala, že se s ní nemůže srovnávat. Jasně pochopila, že nemůže milovat Boha, tak jak on miluje jí. Poznala, že ve srovnání s Bohem vždy zůstane slabou a politováníhodnou milou.

Tak světlo, které osvětluje temnotu naší duchovní slepoty našeho hříchu je *ohněň* Boží lásky. Přemýšlejte o tom: Bůh nás miluje mnohem víc, než my milujeme jeho. Z kříže volá po naší lásce, „Žízním!“ - a my mumláme naše modlitby. On vydal svůj život za nás ve svém utrpení a smrti – a my si stěžujeme na bolení hlavy. Jeho milující pohled je zaměřen na nás dnem i nocí – a my se stěžujeme na něj podíváme. Dělá všechno, aby nás potěšil – a my jsme zaměřeni na to, abychom potěšili sebe samotné.

Když srovnáváme, pak tajemství Boží nekonečnosti plane pro nás láskou i přes naše chabé úsilí mu tuto lásku oplácet, to nás pokořuje, snižuje, umenšuje nás a vrhá do prachu – ale nezničí nás.

Ano, vím, že to může vypadat, že nás Boží láska chce zničit, vždyť přece jsem slyšeli, co řekl Ježíš sestře Faustíně, že by zemřela hrůzou, kdyby poznala svou ubohost. Ale je zde záchranná dobrá zpráva:

Ve svém milujícím milosrdenství naplní Bůh propast naší ubohosti svou vlastní božskou láskou.

To je podivuhodný pohled sv. Terezie, po té co byla přemožena láskou. Jak to sama vyjádřila Pánu: „*Abych Tě mohla milovat tak, jak Ty miluješ mě, musela bych si půjčit Tvou vlastní lásku.*“

Poznala, že jí to takto touží dát. Poznala, že poté co Bůh nás přemůže a pokoří nás svou láskou, tak nás láskyplně zachraňuje tím, že nám dává svou vlastní božskou lásku. Jiným slovy, po té co nás doslova srovnal svou láskou se zemí, nás svou láskou přikrývá. Bůh nás pak pozdvihuje nás a naplňuje nás svou vlastní láskou, *takže ve skutečnosti Jej můžeme milovat tak, jak On miluje nás.*

Nakonec se tedy můžeme srovnávat. Můžeme být dokonalí. Můžeme být zapálení. (Více o tom zítra.)

Modlitba

Přijď Duchu Svatý, ohni milosrdenství. Otevři oči mého srdce svou láskou, abych mohl vidět jak potřebuji Tvou Milosrdnou Lásku.

3. meditace - Liturgické temnoty

V předcházející úvaze jsme se dozvěděli o tajemství překonání naší slepoty k našim vlastním hříchům, o tajemství zůstat malým: *ohněň Boží lásky*. Viděli jsme jak nás tato láska pokořuje a nutí nás, abychom si uvědomili, že se nemůžeme srovnávat s láskou, kterou nás miluje Bůh a nemůžeme být tak dokonalí, jako je dokonalý náš nebeský Otec.

V pořádku, jsme tedy slabí, malí a politování hodní milovníci. Jsme hříšníci, kteří by „zemřeli hrůzou, kdyby plně poznali své sobectví a hřích. Dobře, díky Bohu to tímto nekončí.

Jakmile jsme pokořeni, Bůh nás pozdvihuje. Opět, jak říká sv. Terezie Pánu, „Milovat Tě stejně jako Ty miluješ mě znamená, že si musím vypůjčit tvou vlastní lásku.“ A ona věděla, že může. Skutečně byla absolutně přesvědčena, že Bůh by jí umožnil vypůjčit si jeho vlastní božskou lásku. Na důkaz toho se potřebujeme jen podívat do textu Obětování se Milosrdné Lásky:

Toužím, jedním slovem být svatá, ale cítím svou bezmocnost a proto Tě prosím o můj Bože!
Ty sám buď mou Svatostí!.....Pohlédni na mě jen tváří Ježíšovou a jeho Srdcem hořícím Láskou.....S touto jistotou Tě žádám přijď a přijmi mou duši.....Zůstaň ve mně jako ve

svatostánku.....Všechna naše spravedlnost je v Tvých očích poskvrněna. Toužím tedy být oděna Tvou vlastní Spravedlností a přijmout od Tvé Lásky věčné vlastnictví Tebe samého.....Dovol vlnám nekonečné něžnosti uzavřených v Tobě, aby přetekly do mé duše.

Jasně, Terezie si je jistá, že jí dovolí si „vypůjčit“ jeho vlastní lásku, tak že ho bude moci na oplátku dokonale milovat. Poznává, že on sám bude její „Svatostí“ a že Bůh Otec na ní bude pohlížet „jen ve tváři Ježíše a v Jeho srdci planoucím Láskou.“ Je si jistá, že Boží láska „jí pohltí“ a „zůstane“ v ní, tak že bude moci být „oděna“ v Boží „vlastní Spravedlnost“ naplněna „přetékájící nekonečnou něžností“ jeho lásky. Poznává, že „všechna naše spravedlnost“, všechno naše vlastní úsilí je v Božích očích „poskvrněno“. Tak jejím cílem je milovat Boha jeho vlastní dokonalou láskou.

Ale kdy tedy dostane Terezie tuto lásku? Kdy bude schopna milovat Boha dokonale jeho vlastní božskou láskou? Věří, že to bude jen ve chvíli její smrti, kdy se stane, jak doufá „mučednicí“ Boží Lásky. Přesněji, věří, že její touhy budou skutečněny pouze v nebi: „Co mě přitahuje do mého nebeského domova je Boží volání a naděje milovat Ho nakonec, tak jak jsem toužila Ho milovat.“ Takže podle sv. Terezie, pouze v nebi budeme schopni milovat Boha dokonalou láskou. Přesto je taková věc jako *nebe na zemi*. Existuje zde na zemi chvíle, kdy můžeme milovat Boha dokonale jeho vlastní božskou láskou: A to když máme účast na slavení Nejsvětější Oběti mše svaté.

Mše je, něco jako nebe na zemi. Poskytuje nám příležitost, skrze skrytou formu Svátosti, milovat Boha tak, jak On miluje nás, ve skutečnosti Jej milovat dokonale. Konkrétně se to děje ve chvíli tzv. „nejintenzivnějšího“ momentu mše sv. To je chvíle, kdy kněz vezme z oltáře Tělo a Krev Kristovu do svých rukou a nabízí je Bohu Otci těmito slovy: „Skrze něho a s ním a v něm, je Tvoje všechna čest a sláva, Bože Otče Všemohoucí, v jednotě Ducha Svatého po všechny věky věků. Amen.“

Tato chvíle je nejmocnějším momentem, protože při mši Ježíš dává sám své Tělo a Krev, Duši a Božství do našich rukou: *doslova* do rukou kněze a *duchovně* do rukou všech věřících laiků, kteří se sjednocují se svou vlastní obětí s obětováním kněze u oltáře. Potom společně, každý svým vlastním způsobem obětujeme Ježíšovu nekonečnou oběť lásky Otci a sebe sama spolu s ní. To je chvíle kdy se Ježíšova oběť stává naší obětí, kdy se Ježíšova láska stává naší láskou, kdy se Ježíšovo sebeobětování, stává našim sebeobětováním. Takže v této chvíli milujeme Boha dokonale jeho vlastní božskou láskou. Konkrétně milujeme Otce dokonalou láskou Syna, v jednotě Ducha Svatého.

Ale opět připomínám, že tato zkušenost nebe na zemi je skrytá rouškou Svátosti. Jinými slovy, koná se skrze temnotu liturgického klanění, klanění, které míří a naznačuje božskou bohoslužbu v nebi skrze chudobu znamení a symbolů prováděných rukou člověka. A přestože mše sv. skutečně zpřítomňuje tajemné klanění v nebi, naše oči zůstávají slepé k miliardám andělů velebících Pána, k nespočetným zástupům svatých shromážděných kolem oltáře a překypující slávou Našeho Spasitele, který dává sebe sama našemu milovanému a milosrdnému Otci. A přesto máme při mši pravdivou a plnou účast na tomto tajemství. Při mši dokonale milujeme Boha jeho „půjčenou“ nekonečnou láskou – Božskou láskou Syna k Otci.

Modlitba

Přijď Duchu Svatý, ohni milosrdenství. Pomoz mi mít plnou, vědomou a aktivní účast v „propůjčené“ boží lásce při liturgii.